

FEMTE VECKAN I FASTAN

MÅNDAG DEN 30 MARS

Läsning

Till Dan A:1-9, 15-17, 19-30, 33-62

I Babylon bodde en man som hette Jojakim. Han tog sig en hustru som hette Susanna, Hilkias dotter, en mycket vacker och gudfruktig kvinna. Hennes föräldrar var rättfärdiga människor och hade uppfostrat sin dotter efter Moses lag. Jojakim var mycket rik och hade en park i anslutning till sitt hus. Judarna brukade samlas hos honom, eftersom han var den mest ansedde av dem alla.

Detta år hade två av folkets äldste utsetts till domare. Det var om den Härskaren sade: »Laglöshet kom från Babylon, från de äldste och domare som gällde för att styra folket.« Dessa både höll alltid till i Jojakims hus, och alla gick till dem med sin rättstvister.

Vid middagstid, när folket hade avlägsnat sig, brukade Susanna gå ut i sin mans park och promenera där. Dag efter dag såg de två äldste henne komma ut och promenera, och de greps av åtrå till henne. De hängav sig åt brottsliga tankar, de vände inte längre blicken mot himlen utan glömde vad rätt och rättfärdighet kräver.

Medan de nu gick och väntade på ett lämpligt tillfälle, kom hon en dag ut som hon brukade, med bara två tjänsteflickor i sällskap, och hon fick lust att bada i parken, eftersom det var hett. Det fanns ingen där utom de båda äldste, som låg gömda och tittade på henne. Och hon sade till flickorna: »Hämta hit olja och parfymer och stäng porten till parken, så att jag kan bada.«

När flickorna hade gått, reste sig de två gamla männen och rusade fram till Susanna och sade: »Porten till parken är stängd, och ingen ser oss. Vi vill ha dig – gör som vi vill och ligg med oss! Annars skall vi vittna mot dig och säga att en ung man var hos dig och att det var därför du skickade i väg flickorna.« Susanna jämrade sig och sade: »Jag har ingen utväg. Om jag gör som ni vill, blir det min död, och om jag inte gör det, kan jag ändå inte undkomma er. Men det är bättre för mig att inte göra det och råka i ert våld än att synda inför Herren.« Och hon började ropa högt, men de båda männen ropade de också, och den ene sprang och öppnade parkporten. När husfolket hörde skrikandet i parken, rusade de ut genom bakdörren för att se vad som hade hänt henne. De gamla männen berättade sin historia, och slavarerna blev djupt generade, ty aldrig hade något sådant sagts om Susanna.

Nästa dag, då folket samlades hos hennes man Jojakim, kom de två gamla männen dit, fyllda av sitt brottsliga uppsåt att få Susanna dömd till döden. De tog till orda inför folket: »Skicka efter Susanna, Hilkias dotter, Jojakims hustru.« Man skickade efter henne, och hon kom tillsammans med sina föräldrar och sina barn och alla sina släktingar.

Hennes anhöriga grät, liksom alla åskådarna. De två gamla männen ställde sig mitt bland folket och lade händerna på hennes huvud. Gråtande såg hon upp mot himlen, ty i sitt hjärta förtröstade hon på Herren. Männen sade: »Medan vi ensamma promenerade i parken kom denna kvinna ut i sällskap med två tjänsteflickor, lät stänga parkporten och skickade i väg flickorna. Då kom det fram en

ung man ur ett gömställe och lade sig ner med henne. Vi befann oss i ett hörn av parken, och när vi såg den brottsliga gärningen sprang vi fram till dem, och vi såg att de var tillsammans. Mannen kunde vi inte få fast, han var starkare än vi och öppnade porten och var försvunnen, men kvinnan här grep vi och frågade vem den unge mannen var. Men det ville hon inte tala om för oss. Detta är vårt vittnesmål.« Eftersom de var folkets äldste och domare, blev de trodda av de församlade, och Susanna dömdes till döden. Då ropade hon högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?« Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondska, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömde oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« - »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad var det för träd de låg under när du ertappade dem?« Han svarade: »Under en järnek.« - »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondska hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

eller (kortare läsning)

Läsning

Till Dan A:13, 41c-62

Församlingen dömde Susanna till döden. Men Susanna ropade högt: »Evige Gud, du som ser det fördolda och känner till allt innan det sker, du vet att de har vittnat falskt

om mig. Och nu skall jag dö, fastän jag inte har gjort något av det som dessa män i sin ondska har beskyllt mig för.«

Herren hörde hennes bön. När hon fördes bort för att avrättas, lät Gud den helige Ande vakna hos en ung pojke som hette Daniel, så att han gav till ett högt rop: »Jag är oskyldig till den här kvinnans blod.« Alla vände sig mot honom och frågade: »Vad är det du säger?« Då ställde han sig mitt bland dem och sade: »Vilka dårar ni är, israeliter! Utan förhör och utan att utröna sanningen har ni dömt en Israels dotter. Gå tillbaka till domstolen, de här männen har vittnat falskt mot henne.« Alla skyndade tillbaka, och de äldste sade till honom: »Kom och sätt dig här bland oss och låt oss höra vad du har att säga, ty Gud har gjort dig till en av de äldste.« Daniel svarade: »Skilj dem åt och håll dem på avstånd från varandra, så skall jag förhöra dem.« När man hade skilt dem åt, kallade han till sig den ene av dem och sade: »Du som har åldrats i ondska, nu har dina gamla synder hunnit upp dig, de orättfärdiga domar du fällde när du dömde oskyldiga och frikände skyldiga, fastän Herren säger: Den oskyldige, den som har rätt, skall du inte sända i döden. Om det nu är så att du såg kvinnan, tala då om vad det var för träd de låg under när du såg dem.« Han svarade: »Under en pil.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död«, sade Daniel. »Guds ängel har redan fått befallning att genomborra dig med sin pil.« Sedan skickade han bort honom och lät föra fram den andre och sade: »Du som är ättling till Kanaan och inte till Juda, skönheten har dårat dig och begäret har fört dina tankar på avvägar. Så här har ni behandlat Israels döttrar, och de har gjort er till viljes av rädsla, men denna dotter av Juda fann sig inte i era lagbrott. Säg mig nu alltså vad var det för träd de låg under när du ertappade dem?« Han svarade: »Under en järnek.« – »Det var rätta ordet, den lögnen blev din död också«, sade Daniel. »Guds ängel står beredd att klyva dig med svärdets järn. Han skall göra slut på er båda.« Då ropade alla de församlade högt och prisade Gud, som räddar dem som sätter sitt hopp till honom. De vände sig mot de två gamla männen, eftersom Daniel med deras egna ord hade visat att de hade vittnat falskt, och lät dem lida det samma som de i sin ondska hade tänkt ut mot sin nästa, så att Moses lag blev uppfylld, och de avrättades. Så räddades ett oskyldigt liv den dagen.

Responsoriepsalm

Ps 23 (R. 4a)

R. Inte ens i den mörkaste dal fruktar jag något ont.

Herren är min herde:

ingenting skall fattas mig.

Han låter mig vila på gröna ängar,

han för mig till vatten där jag finner ro,

Han ger mig ny kraft,

han leder mig på rätta vägar,

så som han har lovat. R.

Inte ens i den mörkaste dal

fruktar jag något ont,

ty du är med mig,

din käpp och stav gör mig trygg. R.

Du dukar ett bord för mig
i mina ovänners åsyn,
du smörjer mitt huvud med olja
och fyller min bägare till brädden. R.

Din godhet och nåd skall följa mig varje dag i mitt liv,
och Herrens hus skall vara mitt hem så länge jag lever. R.

Lovsång

Hes 33:11

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Jag har ingen lust till den ogudaktiges död, säger Herren,
utan till att han vänder om från sin väg och får leva.

Evangelium

Joh 8:1-11

Vid den tiden gick Jesus till Olivberget. Tidigt på morgonen var han tillbaka i templet. Allt folket samlades kring honom, och han satte sig ner och undervisade. De skriftlärda och fariseerna kom då dit med en kvinna som hade ertappats med äktenskapsbrott. De ställde henne framför honom och sade: »Mästare, den här kvinnan togs på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott. I lagen föreskriver Mose att sådana kvinnor skall stenas. Vad säger du?« Detta sade de för att sätta honom på prov och få något att anklaga honom för. Men Jesus böjde sig ner och ritade på marken med fingret. När de envisades med sin fråga, såg han upp och sade: »Den av er som är fri från synd skall kasta första stenen på henne.« Och han böjde sig ner igen och ritade på marken. När de hörde hans svar gick de därifrån en efter en, de äldste först, och han blev ensam kvar med kvinnan framför sig. Jesus såg upp och sade till henne: »Kvinna, vart tog de vägen? Var det ingen som dömde dig?« Hon svarade: »Nej, herre.« Jesus sade: »Inte heller jag dömer dig. Gå nu, och synda inte mer.«

TISDAG DEN 31 MARS

Läsning

4 Mos 21:4-9

Israels barn bröt upp från berget Hor och tog vägen åt Röda havet till för att gå omkring Edoms land. Men under vägen blev folket otåligt. Och folket talade mot Gud och mot Mose och sade: »Varför har ni fört oss upp ur Egypten, så att vi måste dö i öknen? Här finns ju varken bröd eller vatten, och vår själ vämjens vid den usla föda vi får.« Då sände Herren giftiga ormar bland folket, och dessa bet folket. Och mycket folk i Israel blev dödat. Då kom folket till Mose och sade: »Vi har syndat därmed att vi talade mot Herren och mot dig. Be till Herren att han tar bort dessa ormar från oss.« Och Mose bad för folket. Då sade Herren till Mose: »Gör dig en orm och sätt upp den på en stång. Sedan må var och en som har blivit ormbiten se på den,

så skall han bli vid liv.« Då gjorde Mose en orm av koppar och satte upp den på en stång. När sedan någon hade blivit biten av en orm, såg han upp på kopparormen och blev så vid liv.

Responsoriepsalm

Ps 102:2-3, 16-21 (R. 2)

R. Herre, låt mitt rop komma inför dig.

Herre, hör min bön,
och låt mitt rop komma inför dig.
Dölj inte ditt ansikte, när jag är i nöd,
hör mig när jag ropar, skynda att svara mig. R.

Då skall hedningarna frukta Herrens namn
och alla jordens konungar din härlighet,
när en gång Herren har byggt upp Sion
och uppenbarat sig i sin härlighet,
när han har vänt sig till de utblottades bön
och upphört att förakta deras rop. R.

Må detta tecknas upp för kommande släkten,
så att det folk som skapas kan lova Herren:
Han har blickat ned från sin heliga höjd,
Herren har skådat ned från himmelen till jorden,
för att höra den fångnes klagan
och befria dödens barn. R.

Lovsång

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Säden är Guds ord, den som sår är Kristus;
alla som finner honom får det eviga livet.

Evangelium

Joh 8:21-30

Vid den tiden sade Jesus till fariseerna: »Jag går bort, och ni kommer att söka efter mig, men ni skall dö i er synd. Dit jag går kan ni inte komma.« Judarna sade då: »Tänker han ta sitt liv, eftersom han säger att vi inte kan komma dit han går?« Han sade till dem: »Ni hör hemma här nere, jag är ovanifrån. Ni tillhör denna världen, jag tillhör inte denna världen. Därför sade jag att ni skall dö i era synder. Ty om ni inte tror att jag är den jag är, skall ni dö i era synder.« De frågade: »Vem är du då?« Jesus svarade: »Varför talar jag alls till er? Jag har mycket att säga om er och mycket att döma er för. Men han som har sänt mig talar sanning, och det jag har hört av honom förkunnar jag för världen.« De förstod inte att han talade till dem om Fadern. Och Jesus sade: »När ni har upphöjt Människosonen, skall ni förstå att jag är den jag är och att jag inte gör något av mig själv utan talar så som Fadern har lärt mig. Och han

som har sänt mig är med mig. Han lämnar mig inte ensam, eftersom jag alltid gör det som behagar honom.« När han sade detta, kom många till tro på honom.

ONSDAG DEN 1 APRIL

Läsning

Dan 3:14–20, 24–25, 28

Nebukadnessar sade: »Är det av förakt som ni, Sadrak, Mesak och Abed-Nego, inte dyrkar mina gudar och inte tillber den gyllene bildstod som jag har låtit ställa upp? Nåväl, allt må vara gott, om ni är redo, att när ni hör ljudet av horn, pipor, cитtror, sambukor, psaltare, säckpipor och alla slags andra instrument, faller ned och tillber den bildstod som jag har låtit göra. Men om ni inte tillber, då skall ni i samma stund bli kastade i den brinnande ugnen, och vilken är väl den gud som då kan rädda er ur min hand?«

Då svarade Sadrak, Mesak och Abed-Nego och sade till kungen: »O Nebukadnessar, vi behöver inte ge dig något svar på detta. Om vår Gud, den som vi dyrkar, förmår rädda oss, så skall han också rädda oss ur den brinnande ugnen och ur din hand, o kung. Men om han inte vill det, så må du veta, o kung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar, och att vi inte vill tillbe den gyllene bildstod som du har låtit ställa upp.«

Då uppfylldes Nebukadnessar av vrede mot Sadrak, Mesak och Abed-Nego, så att hans ansikte förvandlades. Och han hävde upp sin röst och befallde att man skulle göra ugnen sju gånger hetare än man någonsin hade sett den vara. Och några handfasta män i hans här fick befallning att binda Sadrak, Mesak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen.

Då blev kung Nebukadnessar förskräckt och stod upp med hast och frågade sina rådsherrar och sade: »Var det inte tre män som vi lät kasta bundna i elden?« De svarade och sade till kungen: »Jo förvisso, o kung.« Han fortsatte och sade: »Och ändå ser jag nu fyra män, som går lösa och lediga inne i elden, och ingen skada har skett dem, och den fjärde ser ut, som om han var en gudason.« Då hävde Nebukadnessar upp sin röst och sade: »Lovad vare Sadraks, Mesaks och Abed-Negos Gud, som sände sin ängel och räddade sina tjänare, vilka så förtröstade på honom, att de överträdde kungens befallning och vågade sina liv för att inte tvingas dyrka eller tillbe någon annan gud än sin egen Gud!«

Responsoriepsalm

Till Dan B:29–33 (R. jfr 34b)

R. Lovsjung och upphöj Herren i evighet.

Prisad vare du, Herre, våra fäders Gud,
lovad och upphöjd i evighet,
och prisat vare din härlighets heliga namn,
lovprisat och upphöjt i evighet. R.

Prisad vare du i din heliga härlighets tempel,
lovsjungen och förhärligad i evighet.

Prisad vare du som tronar på keruberna
och ser ned i djupen,
lovad och upphöjd i evighet. R.

Prisad vare du på din kungatron,
lovad och upphöjd i evighet.
Prisad vare du i himlens boningar,
lovsjungen och ärad i evighet. R.

Lovsång

Jfr Luk 8:15

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Saliga de som hör ordet och tar vara på det
och genom uthållighet bär frukt.

Evangelium

Joh 8:31-42

Vid den tiden sade Jesus till de judar som trodde på honom: »Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria.« De sade: »Vi härstammar från Abraham och har aldrig varit slavar under någon. Vad menar du då med att vi skall bli fria?« Jesus svarade: »Sannerligen, jag säger er: var och en som syndar är slav under synden. Slaven stannar inte i huset för alltid, men sonen stannar för alltid. Om nu Sonen befriar er, blir ni verkligen fria. Jag vet att ni härstammar från Abraham. Men ni vill döda mig därför att mitt ord inte har trängt in i er. Jag förkunnar vad jag själv har sett hos Fadern. Och ni gör vad ni har hört från er fader.« De svarade: »Vår fader är Abraham.« Då sade Jesus: »Är ni Abrahams barn, borde ni göra Abrahams gärningar. Men nu vill ni döda mig – den som har sagt er sanningen, som jag har hört av Gud. Så gjorde inte Abraham. Ni gör er faders gärningar.« Då sade de: »Vi är inga oäkta barn. Vi har Gud till fader och ingen annan.« Jesus svarade: »Om Gud vore er fader, skulle ni älska mig, ty jag har utgått från Gud och kommer från honom. Jag har inte kommit av mig själv, utan han har sänt mig.«

TORSDAG DEN 2 APRIL

Läsning

1 Mos 17:3-9

Abram föll ned på sitt ansikte, och Gud talade så med honom: »Se, det förbund som jag å min sida gör med dig är detta, att du skall bli en fader till många folk. Därför skall du inte mer heta Abram, utan Abraham skall vara ditt namn, ty jag skall låta dig bli en fader till många folk. Och jag skall göra dig mycket fruktsam och låta folkslag komma av dig, och kungar skall utgå från dig.

Och jag skall upprätta ett förbund mellan mig och dig och din säd efter dig, från släkte till släkte, ett evigt förbund, så att jag skall vara din Gud och din säds efter dig. Och jag skall ge dig och din säd efter dig det land där du nu bor som främling, hela Kanaans land, till evig besittning, och jag skall vara deras Gud.«

Och Gud sade ytterligare till Abraham: »Du åter skall hålla mitt förbund, du och din säd efter dig, från släkte till släkte.«

Responsoriepsalm

Ps 105:4–9 (R. 8a)

R. Herren tänker evigt på sitt förbund.

Fråga efter Herren och hans makt,
sök hans ansikte ständigt.
Tänk på de underbara gärningar han gjort,
på hans under och hans domar. R.

Ni Abrahams, hans tjänares, ätt,
ni Jakobs barn, det folk som han har utvalt.
Han är Herren, vår Gud.
Över hela jorden går hans domar. R.

Han tänker evigt på sitt förbund,
intill tusen slakten på det han har stadgat,
på det förbund han slöt med Abraham
och på sin ed till Isak. R.

Lovsång

Jfr Ps 95:8ab

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792-796 sjungas.

V. I dag må ni inte förhärda era hjärtan
utan höra Herrens röst.

Evangelium

Joh 8:51–59

Vid den tiden sade Jesus till judarna : »Sannerligen, jag säger er: den som bevarar mitt ord skall aldrig någonsin se döden.« Judarna sade: »Nu vet vi att du är besatt. Abraham dog och profeterna likaså, men du säger att den som bevarar ditt ord aldrig någonsin skall möta döden. Skulle du vara större än vår fader Abraham? Han dog, och profeterna dog. Vem tror du att du är?« Jesus svarade: »Om jag själv förhärmlig mig, är min härlighet ingenting värd. Det är min fader som förhärmlig mig, han som ni säger är er Gud. Ni vet inte vem han är, men jag känner honom, och om jag säger att jag inte känner honom, så blir jag en lögnare som ni. Men jag känner honom, och jag bevarar hans ord.

Er fader Abraham jublade över att han skulle få se min dag. Han fick se den och gladd sig.« Judarna sade då till Jesus: »Du är inte femtio år, och ändå har du sett Abraham.« Han svarade: »Sannerligen, jag säger er: jag är och jag var innan Abraham blev till.« Då tog de upp stenar för att kasta på honom, men Jesus försvann och lämnade templet.

FREDAG DEN 3 APRIL

Läsning

Jer 20:10–13

Jeremia sade:

Jag hör mig förtalas av många: skräck från alla sidor!
»Anklaga honom!« »Ja, vi vill anklaga honom!«
Alla som har varit mina vänner vaktar på att jag skall falla:
»Kanhända skall han låta locka sig,
så att vi blir honom övermäktiga
och får ta hämnd på honom.«
Men Herren är med mig som en väldig hjälte.
Därför skall mina förföljare komma på fall och inget förmå.
Ja, de skall storligen komma på skam,
därför att de ej hade förstånd.
De skall drabbas av en evig vanära, som inte skall bli glömd.
Ty Herren Sebaot prövar med rättfärdighet,
han ser njurar och hjärta.
Så skall jag då få se din hämnd på dem,
ty för dig har jag lagt fram min sak.
Sjung till Herrens ära, lova Herren,
ty han räddar den fattiges själ ur de ondas hand.

Responsoriepsalm

Ps 18:2–7 (R. jfr 7)

R. Jag åkallade Herren och han hörde mig.

Av hjärtat har jag dig kär, Herre, min styrka,
Herre, mitt bergfäste, min borg och min räddare,
min Gud, min klippa, till vilken jag tar min tillflykt,
min sköld och mitt räddande horn, mitt värn.
Lovad vare Herren! Jag ropar till honom,
och jag blir räddad från mina fiender. R.

Dödens bränningar brusade kring mig,
fördärvets stormflod förskräckte mig,
dödsrikets snaror omgav mig,
dödens band föll över mig. R.

Men jag åkallade Herren i min nöd,
jag ropade till min Gud.
Han hörde från sin himmelska boning min röst,
mitt rop inför honom kom till hans öron. R.

Lovsång

Jfr Joh 6:63c, 68c

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Alla dina ord är ande och liv;
du har det eviga livets ord.

Evangelium

Joh 10:31–42

Vid den tiden tog judarna på nytt upp stenar för att stena Jesus. Jesus sade till dem: »Jag har låtit er se så många goda gärningar som kommer från Fadern. För vilken av dem stenar ni mig?» Judarna svarade: »Det är inte för någon god gärning vi stenar dig, utan för att du hädar och gör dig själv till Gud, fast du är människa.« Jesus sade: »Står det inte i er lag: *Jag har sagt att ni är gudar?* Lagen kallar alltså dem som fick Guds ord för gudar, och skriften kan inte upphävas. Hur kan ni då säga till mig, som Fadern har helgat och sänt till världen, att jag hädar när jag säger: Jag är Guds son. Om jag inte gör min faders gärningar, skall ni inte tro på mig. Men om jag gör de gärningarna, så tro åtminstone på dem, om ni nu inte kan tro på mig. Då skall ni fatta och förstå att Fadern är i mig och jag i Fadern.« De försökte återigen gripa honom, men han kom undan.

Sedan begav han sig på nytt till den plats på andra sidan Jordan där Johannes först hade döpt. Där stannade han och många kom till honom. De sade att Johannes visserligen inte hade gjort något tecken men att allt som han hade sagt om Jesus var sant. Och många kom där till tro på honom.

LÖRDAG DEN 4 APRIL

Läsning

Hes 37:21–28

Så säger Herren, Gud: Se, jag skall hämta Israels barn ut ifrån de folk till vilka de har måst vandra bort. Jag skall samla ihop dem från alla håll och föra dem in i deras land. Och jag skall göra dem till ett enda folk i landet, på Israels berg, en och samma kung skall de alla ha. De skall inte mer vara två folk och inte mer vara delade i två riken. Sedan skall de inte mer orena sig med sina eländiga avgudar och styggelser och med alla slags överträdelser. Och jag skall frälsa dem och hämta dem från alla orter där de har syndat, och skall rena dem, så att de blir mitt folk, och jag skall vara deras Gud. Och min tjänare David skall vara kung över dem, och de skall så alla ha en och samma herde. Och de skall vandra efter mina lagar och hålla mina stadgar och göra efter dem. Så skall de få bo i det land som jag gav åt min tjänare Jakob, det som era fäder bodde i. De skall själva få bo där, likaså deras barn och deras barnbarn till evig tid, och min tjänare David skall vara deras hövding evinnerligen. Och jag skall med dem sluta ett fridsförbund, ett evigt förbund med dem skall det vara. Jag skall insätta dem och föröka dem och låta min helgedom stå bland dem evinnerligen. Ja, min boning skall vara hos dem, och jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Så skall folken erfara att jag är Herren, som helgar Israel, då nu min helgedom förblir ibland dem evinnerligen.

Responsoriepsalm

Jer 31:10–12b, 13 (R. 10d)

R. Herren bevarar oss, som en herde sin hjord.

Hör Herrens ord, ni hednafolk,
och förkunna det i havsländerna i fjärran.
Säg: Han som förskingrade Israel skall också församla det
och bevara det, som en herde sin hjord. R.

Ty Herren skall befria Jakob
och lösköpa honom ur den övermäktiges hand.
Och de skall komma och jubla på Sions höjd
och strömma dit där Herrens goda är. R.

Då skall jungfrurna förlusta sig med dans,
unga och gamla skall glädja sig tillsammans.
Jag skall förvandla deras sorg i fröjd,
trösta dem och glädja dem efter deras bedrövelse. R.

Lovsång

Hes 18:31

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkväderna i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Kasta bort ifrån er alla de överträdelser
som ni har begått, säger Herren,
och skaffa er ett nytt hjärta och en ny ande.

Evangelium

Joh 11:45-56

Vid den tiden kom många av judarna, de som hade gått ut till Maria och sett vad Jesus gjorde, till tro på honom. Men några av dem gick till fariseerna och berättade vad Jesus hade gjort. Överstepräster och fariseerna kallade då samman rådet och sade: »Vad skall vi göra? Den här mannen gör många tecken. Om vi låter honom fortsätta, börjar alla tro på honom, och då kommer romarna och utplånar både vår heliga plats och vårt folk.« En av dem, Kajafas, som var överstepräst det året, sade till dem: »Ni förstår ingenting. Ni fattar inte att det är bättre för er att en enda människa dö för folket än att hela folket går under.« Detta sade han inte av sig själv, utan som överstepräst det året talade han profetiskt: Jesus skulle dö för folket, och inte bara för folket, utan också för att Guds skingrade barn skulle samlas och bli till ett. Från den dagen var de fast beslutna att döda honom.

Jesus vandrade därför inte längre öppet omkring bland judarna utan drog sig undan till Efraim, en stad i området nära öknen, och där höll han till med sina lärjungar. Judarnas påskfest närmade sig, och många gick från landsbygden upp till Jerusalem före påsken för att rena sig. De sökte efter Jesus och sade till varandra där de stod i templet: »Vad tror ni, kommer han verkligen inte till högtiden?«

PALMSÖNDAGEN - PASSIONSSÖNDAGEN DEN 5 APRIL

Palmprocessionen

Evangelium

Matt 21:1–11

När de närmade sig Jerusalem och kom till Betfage vid Olivberget skickade Jesus i väg två lärjungar och sade till dem: »Gå bort till byn där framme, så hittar ni genast ett åsne som står bundet med ett föl bredvid sig. Ta dem och led hit dem. Om någon säger något skall ni svara: Herren behöver dem, men han skall strax skicka tillbaka dem.« Detta hände för att det som sagts genom profeten skulle uppfyllas: *Säg till dotter Sion: Se, din konung kommer till dig, ödmjuk och ridande på en åsna och på ett föl, ett lastdjurs föl.* Lärjungarna gick bort och gjorde så som Jesus hade sagt åt dem. De hämtade åsnan och fölet och lade sina mantlar på dem, och han satt upp. Många i folkmassan bredde ut sina mantlar på vägen, andra skar kvistar från träden och strödde dem på vägen. Och folket, både de som gick före och de som följde efter, ropade: »Hosianna Davids son! Välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden!« När han drog in i Jerusalem blev det stor uppståndelse i hela staden, och man frågade: »Vem är han?« Och folket svarade: »Det är profeten Jesus från Nasaret i Galileen.«

Mässan

Första läsningen

Jes 50:4–7

Herren Gud har gett mig en lärjunges tunga,
så att jag kan inge den trötte mod.
Varje morgon gör han mitt öra villigt
att lyssna på lärjungars vis.
När Herren Gud öppnade mina öron
gjorde jag inte motstånd,
drog mig inte undan.
Jag lät dem prygla min rygg
och slita mig i skägget,
jag gömde inte ansiktet
när de skymfade mig och spottade på mig.
Herren Gud hjälper mig,
därför känner jag inte skymfen,
därför gör jag mitt ansikte hårt som flinta,
jag vet att jag inte blir sviken.

Responsoriepsalm

Ps 22:8–9, 17–20, 23–24 (R. 2a)

När responsoriepsalmen sjungs så används texten i Cecilia 620. När den läses används följande text:

R. Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?
eller: Föraktad var han och övergiven av människor.

Alla som ser mig gör narr av mig,

de hånler och skakar på huvudet:
»Han har överlämnat sig åt Herren,
nu får Herren gripa in och rädda honom
– han är ju älskad av Herren.« R.

Hundar samlas runt mig,
jag omringas av en hord av våldsmän.
Händer och fötter är skrumpnade,
jag kan räkna varje ben i min kropp. R.

De står där och stirrar på mig,
de delar mina plagg emellan sig,
de kastar lott om mina kläder.
Men du, Herre, dröj inte långt borta,
du min styrka, skynda till min hjälp! R.

Då skall jag sjunga ditt lov för mina bröder,
i tempelskaran skall jag prisa dig.
Ni som fruktar Herren, prisa honom,
ära honom, Jakobs ätt, bäva för honom, Israels ätt! R.

Andra läsningen

Fil 2:6–11

Kristus Jesus ägde Guds gestalt men vakade inte över sin jämlikhet med Gud utan avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. När han till det yttre hade blivit människa gjorde han sig ödmjuk och var lydig ända till döden, döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom över allt annat och gett honom det namn som står över alla andra namn, för att alla knän skall böjas för Jesu namn, i himlen, på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är herre, Gud fadern till ära.

Lovsång

Fil 2:8–9

Före och efter nedanstående vers kan ett av omkvädena i Cecilia 792-796 sjungas.

V. Kristus var för vår skull lydig ända till döden,
döden på ett kors. Därför har Gud upphöjt honom
och gett honom det namn som står över alla namn.

Passionshistorien läses eller sjunges utan ljus och rökelse, och utan att man hälsar församlingen eller gör korstecken över boken. Den framförs av diakonen eller, om diakon ej är närvarande, av prästen. Den kan också framföras av några lektorer. Kristi roll bör därvid om möjligt reserveras för celebranten. Diakoner, men inte lektorer, ber om prästens välsignelse på vanligt sätt före evangeliet.

Evangelium

Matt 26:14 – 27:66

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Matteus.

Vid den tiden gick en av de tolv, han som hette Judas Iskariot, till översteprästerna och sade:

II »Vad vill ni ge mig om jag utlämnar honom åt er?«

I De räknade upp trettio silvermynt åt honom. Från det ögonblicket sökte han efter ett lämpligt tillfälle att utlämna honom.

Första dagen av det osyrade brödets högtid kom lärjungarna fram till Jesus och frågade:

II »Var vill du att vi skall ordna för påskmåltiden åt dig?«

I Han svarade:

+ »Gå in till staden och hälsa den och den att er mästare säger: Min stund är nära. Jag vill hålla påskmåltid hos dig med mina lärjungar.«

I Lärjungarna gjorde som Jesus hade sagt, och de ordnade för påskmåltiden.

På kvällen lade han sig till bords med de tolv. Medan de åt sade han:

+ »Sannerligen, en av er skall förråda mig.«

I De blev mycket bedrövade och började fråga honom, en efter en:

II »Det är väl inte jag, herre?«

I Han svarade:

+ »Den som doppade handen i skålen tillsammans med mig, han skall förråda mig. Människosonen går bort, som det står skrivet om honom, men ve den människa genom vilken Människosonen blir förrådd! Det hade varit bäst för den människan om hon aldrig hade blivit född.«

I Judas, som skulle förråda honom, sade:

II »Det är väl inte jag, rabbi?«

I Jesus svarade:

+ »Du har själv sagt det.«

I Medan de åt tog Jesus ett bröd, och efter att ha läst tackbönen bröt han det, gav åt sina lärjungar och sade:

+ »Tag och ät, detta är min kropp.«

I Och han tog en bägare, och efter att ha tackat Gud gav han den åt dem och sade:

+ »Drick av den alla. Detta är mitt blod, förbundsblodet som blir utgjutet för många till syndernas förlåtelse. Jag säger er: nu kommer jag inte att dricka av det som vinstocken ger förrän den dag då jag dricker det nya vinet med er i min faders rike.«

I När de hade sjungit lovsången gick de ut till Olivberget. Då sade Jesus till dem:

+ »I natt skall ni alla komma på fall för min skull, ty det står skrivet: *Jag skall dräpa herden, och fåren i hjorden skall skingras*. Men när jag har uppstått skall jag gå före er till Galileen.«

I Petrus svarade honom:

II »Även om alla andra kommer på fall för din skull, så skall då jag aldrig komma på fall.«

I Men Jesus sade:

+ »Sannerligen, i natt innan tuppen gal skall du ha förnekat mig tre gånger.«

I Petrus sade:

II »Om jag så måste dö med dig, skall jag aldrig förneka dig.«

I Och detsamma sade alla lärjungarna.

Sedan gick Jesus med dem till ett ställe som heter Getsemane, och han sade till dem:

+ »Sitt kvar här, medan jag går dit bort och ber.«

I Han tog med sig Petrus och Sebedaios båda söner. Sorg och ångslan kom över honom, och han sade till dem:

+ »Min själ är bedrövad ända till döds. Stanna här och vaka med mig.«

- I Han gick lite längre bort, kastade sig till marken och bad:
- + »Fader, låt denna bägare gå förbi mig, om det är möjligt. Men inte som jag vill, utan som du vill.«
- I Han gick tillbaka till lärjungarna och fann att de sov, och han sade till Petrus:
- + »Ni orkade alltså inte hålla er vakna en enda timme med mig? Vaka, och be att ni inte utsätts för prövning. Anden vill, men kroppen är svag.«
- I Sedan gick han bort och bad för andra gången:
- + »Fader, om denna bägare inte kan gå förbi mig utan jag måste tömma den, så låt din vilja ske.«
- I När han kom tillbaka fann han återigen att de sov; de orkade inte hålla ögonen öppna. Han lämnade dem och gick bort och bad för tredje gången med samma ord. Sedan kom han tillbaka till lärjungarna och sade till dem:
- + »Ja, ni sover och vilar er. Men nu är stunden här då Människosonen skall överlämnas i syndarnas händer. Stig upp, låt oss gå. Här kommer han som skall förråda mig.«
- I Medan han ännu talade kom Judas, en av de tolv, och med honom en stor folkhop med svärd och påkar, utsänd av överstepräster och folkets äldste. Förrädaren hade kommit överens med dem om ett tecken: »Den som jag kysser är det, grip honom.« Han gick rakt fram till Jesus, hälsade honom med att säga rabbi och kysste honom. Jesus sade till honom:
- + »Min vän, nu har du gjort ditt.«
- I Då gick de fram och grep Jesus och höll fast honom. En av dem som var med Jesus lyfte handen och drog sitt svärd, och han slog till mot översteprästens tjänare och högg av honom örat. Då sade Jesus till honom:
- + »Stick tillbaka ditt svärd. Alla som griper till svärd skall dödas med svärd. Tror du inte att om jag bad min fader skulle han genast skicka mer än tolv legioner änglar till min hjälp? Men hur skulle då skrifterna kunna uppfyllas som säger att detta måste hända?«
- I Vid samma tillfälle sade Jesus till folkhopen:
- + »Som mot en rövare har ni gått ut med svärd och påkar för att fångsla mig. Var dag satt jag i templet och undervisade utan att ni grep mig. Men allt detta har skett för att profeternas skrifter skall uppfyllas.«

I Då övergav alla lärjungarna honom och flydde.

De som hade gripit Jesus förde honom till översteprästen Kajafas, där de skriftlärdade och de äldste hade samlats. Petrus följde efter på avstånd, ända till översteprästens palats. Där gick han in på gården och satte sig bland tjänarna för att se hur det skulle sluta. Översteprästerna och hela rådet sökte få fram något falskt vittnesmål mot Jesus så att de kunde döma honom till döden, men de lyckades inte trots att det uppträdde många falska vittnen. Till sist trädde det fram två som påstod att han hade sagt: »Jag kan riva ner Guds tempel och bygga upp det igen inom tre dagar.« Då reste sig översteprästen och frågade:

II »Har du inget att svara på deras beskyllningar?«

I Men Jesus teg. Och översteprästen sade:

II »Jag besvär dig vid den levande Gudens namn att säga oss om du är Messias, Guds son.«

+ »Du har själv sagt det. Men jag säger er: efter detta *skall ni få se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himlens moln.*«

I Då slet översteprästen sönder sina kläder och sade:

II »Han har hädat. Vad skall vi nu med vittnen till? Ni har själva hört hädelser. Vad säger ni?«

I De svarade:

II »Han förtjänar döden.«

I Då spottade de honom i ansiktet och slog honom, och några gav honom örfilar och sade:

II »Visa att du är en profet, Messias: vem var det som slog dig?«

I Petrus satt ute på gården. En tjänsteflicka kom fram till honom och sade:

II »Du var också tillsammans med Jesus från Galileen.«

I Men han förnekade det inför alla och sade:

II »Jag förstår inte vad du talar om.«

I Han gick ut i porten, och där var det en annan kvinna som såg honom, och hon sade till dem runt omkring:

II »Han där var tillsammans med Jesus från Nasaret.«

I Han förnekade det på nytt och svor på det:

II »Jag känner inte den mannen.«

I Strax efteråt kom de som stod där fram till Petrus och sade:

II »Visst är du också en av dem. Det hörs på talet.«

I Då svor han och bedyrade:

II »Jag känner inte den mannen.«

I I samma ögonblick gol en tupp. Då kom Petrus ihåg vad Jesus hade sagt: »Innan tuppen gal skall du ha förnekat mig tre gånger«, och han gick ut och grät bittert.

På morgonen beslöt alla överstepräster och folkets äldste att försöka få Jesus avrättad. De lät binda honom, förde bort honom och överlämnade honom åt Pilatus, ståthållaren. När Judas, som hade förrått honom, såg att Jesus blivit dömd, ångrade han sig. Han lämnade tillbaka de trettio silvermynten till överstepräster och de äldste och sade:

II »Jag har syndat och förrått oskyldigt blod.«

I De svarade:

II »Vad angår det oss? Det är din sak.«

I Då kastade han in pengarna i tempelhuset och gav sig av därifrån och gick bort och hängde sig. Överstepräster tog pengarna och sade:

II »Det går inte att lägga dem i offerkistan, eftersom det är blodspengar.«

I Och de beslöt att i stället köpa Krukmakaråkern till begravningsplats för främlingar. Därför heter denna åker ännu i dag Blodsåkern. Så uppfylldes det som sagts genom profeten Jeremia: *De tog de trettio silvermynten, priset på den prissatte, honom som några israeliter bestämde priset på, och gav dem i betalning för Krukmakaråkern, så som Herren hade befallt mig.*

Jesus ställdes nu inför ståthållaren. Denne frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Jesus svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Och när han anklagades av överstepräster och de äldste svarade han inte. Då sade Pilatus till honom:

II »Hör du inte vad de beskyller dig för?«

I Men han svarade inte på en enda fråga, och ståthållaren blev mycket förvånad.

Vid högtiden brukade ståthållaren frige en fånge efter folkets önskan. Det fanns just då en känd fånge som hette Jesus Barabbas. När folket nu var samlat frågade Pilatus:

II »Vem vill ni att jag skall frige, Jesus Barabbas eller den Jesus som kallas Messias?«

I Han visste att det var av avund mot Jesus som man hade utlämnat honom. Medan han satt på domartribunen fick han detta bud från sin hustru:

II »Du skall inte ha med den där rättfärdige mannen att göra. Jag har haft mardrömmar i natt för hans skull.«

I Men överstepräster och de äldste övertalade folket att begära Barabbas fri och få Jesus dödad. Ståthållaren sade nu till dem:

II »Vilken av de båda vill ni att jag skall frige?«

I De svarade:

II »Barabbas.«

I Pilatus frågade:

II »Vad skall jag då göra med den Jesus som kallas Messias?«

I Alla svarade:

II »Han skall korsfästas!«

I Han frågade:

II »Vad har han gjort för ont?«

I Men de ropade ännu högre:

II »Han skall korsfästas!«

I När Pilatus såg att ingenting hjälpte utan att oron bara blev värre, tog han vatten och sköljde sina händer inför folket och sade:

II »Jag är oskyldig till den här mannens blod. Detta får bli er sak.«

I Men hela folket ropade:

II »Hans blod må komma över oss och våra barn.«

I Då frigav han Barabbas, men Jesus lät han prygla och utlämnade honom sedan till att korsfästas.
Då förde ståthållarens soldater Jesus till residenset och samlade hela vaktstyrkan omkring honom. De tog av honom kläderna och hängde på honom en röd soldatkappa och vred ihop en krans av törne och satte den på hans huvud och stack en käpp i högra handen på honom. Sedan föll de på knä för honom och hånade honom och sade:

II »Leve judarnas konung.«

I De spottade på honom och tog käppen och slog honom i huvudet. Och när de hade hånat honom tog de av honom kappan och satte på honom hans egna kläder och förde bort honom för att korsfästa honom.

På vägen ut träffade de på en man från Kyrene vid namn Simon, och honom tvingade de att bära hans kors. När de kom till ett ställe som kallas Golgota, vilket betyder Skallen, gav de honom vin att dricka, blandat med galla. Han smakade på det men ville inte dricka. När de hade korsfäst honom delade de upp hans kläder genom att kasta lott om dem, och sedan slog de sig ner där och vaktade honom. Ovanför hans huvud hade de satt upp anklagelsen mot honom som löd: Detta är Jesus, judarnas konung.

Samtidigt med honom korsfästes två rövare, den ene till höger och den andre till vänster om honom. De som gick förbi smädade honom och skakade på huvudet och sade:

II »Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar – hjälp dig själv nu, om du är Guds son, och stig ner från korset.«

I Översteprästerna, de skrifflärda och de äldste gjorde också narr av honom och sade:

II »Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. Han är Israels kung, nu får han stiga ner från korset, så skall vi tro på honom. *Han har satt sin lit till*

Gud. Nu får Gud rädda honom, om han bryr sig om honom. Han har ju sagt att han är Guds son.»

I På samma sätt blev han skymfad av rövarena som var korsfästa tillsammans med honom.

Vid sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden, och det varade till nionde timmen. Vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst:

+ »*Eli, Eli, lema sabachtani?*«

I (vilket betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). Några som stod där hörde det och sade:

II »Han ropar på Elia.«

I En av dem sprang genast bort och tog en svamp, fyllde den med surt vin och satte den på en käpp för att ge honom att dricka. Då sade de andra:

II »Låt oss se om Elia kommer och hjälper honom.«

I Men Jesus ropade än en gång med hög röst och gav upp andan.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner, jorden skakade och klipporna rämnade, och gravarna öppnade sig. Många kroppar av avlidna heliga uppväcktes, och efter hans uppståndelse lämnade de sina gravar och gick in i den heliga staden och kunde ses av många. När officeren och de som bevakade Jesus tillsammans med honom såg jordbävningen och det andra som hände, greps de av stark fruktan och sade:

II »Den mannen måste ha varit Guds son.«

I Där var också många kvinnor som stod längre bort och såg på. De hade följt med Jesus från Galileen för att tjäna honom, och bland dem var Maria från Magdala och Maria som var Jakobs och Josefs mor och modern till Sebedaios söner.

På kvällen kom en rik man från Arimataia som hette Josef och som också han hade blivit lärjunge till Jesus. Josef gick till Pilatus och bad att få Jesu kropp. Pilatus gav då order om att den skulle utlämnas, och Josef tog kroppen, svepte den i rent linnetyg och lade den i den nya grav som han hade låtit hugga ut åt sig i berget. Sedan rullade han en stor sten för ingången till graven och gick därifrån. Maria från Magdala och den andra Maria var där och satt mitt emot graven.

Nästa dag – det var dagen efter förberedelsedagen – gick översteprästerna och fariseerna tillsammans till Pilatus och sade:

II »Herre, vi har kommit att tänka på att när den där bedragaren ännu var i livet sade han: 'Efter tre dagar skall jag uppstå.' Ge därför order om att graven bevakas under tre dagar, så att inte hans lärjungar kommer och rövar bort honom och sedan säger till folket att han har uppstått från de döda. Då blir det sista bedrägeriet värre än det första.«

I Pilatus svarade:

II »Ni får en vaktstyrka. Gå och bevaka graven så gott ni kan.«

I De gav sig i väg och skyddade den genom att försegla stenen och sätta ut vakterna.

eller (kortare läsning):

Evangelium

Matt 27:11-54

Lidandesberättelsen kan läsas eller sjungas fördelad på tre roller (I, II, +).

I Vår Herre Jesu Kristi lidande enligt evangelisten Matteus.

Vid den tiden ställdes Jesus inför ståthållaren, Pontius Pilatus. Denne frågade honom:

II »Du är alltså judarnas kung?«

I Jesus svarade:

+ »Du själv säger det.«

I Och när han anklagades av översteprästerna och de äldste svarade han inte. Då sade Pilatus till honom:

II »Hör du inte vad de beskyller dig för?«

I Men han svarade inte på en enda fråga, och ståthållaren blev mycket förvånad.

Vid högtiden brukade ståthållaren frige en fånge efter folkets önskan. Det fanns just då en känd fånge som hette Jesus Barabbas. När folket nu var samlat frågade Pilatus:

- II »Vem vill ni att jag skall frige, Jesus Barabbas eller den Jesus som kallas Messias?«
- I Han visste att det var av avund mot Jesus som man hade utlämnat honom. Medan han satt på domartribunen fick han detta bud från sin hustru:
- II »Du skall inte ha med den där rättfärdige mannen att göra. Jag har haft mardrömmar i natt för hans skull.«
- I Men översteprästerna och de äldste övertalade folket att begära Barabbas fri och få Jesus dödad. Ståthållaren sade nu till dem:
- II »Vilken av de båda vill ni att jag skall frige?«
- I De svarade:
- II »Barabbas.«
- I Pilatus frågade:
- II »Vad skall jag då göra med den Jesus som kallas Messias?«
- I Alla svarade:
- II »Han skall korsfästas!«
- I Han frågade:
- II »Vad har han gjort för ont?«
- I Men de ropade ännu högre:
- II »Han skall korsfästas!«
- I När Pilatus såg att ingenting hjälpte utan att oron bara blev värre, tog han vatten och sköljde sina händer inför folket och sade:
- II »Jag är oskyldig till den här mannens blod. Detta får bli er sak.«
- I Men hela folket ropade:
- II »Hans blod må komma över oss och våra barn.«
- I Då frigav han Barabbas, men Jesus lät han prygla och utlämnade honom sedan till att korsfästas.

Då förde ståthållarens soldater Jesus till residenset och samlade hela vaktstyrkan omkring honom. De tog av honom kläderna och hängde på honom en röd soldatkappa och vred ihop en krans av törne och satte den på hans huvud och stack en käpp i högra handen på honom. Sedan föll de på knä för honom och hånade honom och sade:

II »Leve judarnas konung.«

I De spottade på honom och tog käppen och slog honom i huvudet. Och när de hade hånat honom tog de av honom kappan och satte på honom hans egna kläder och förde bort honom för att korsfästa honom.

På vägen ut träffade de på en man från Kyrene vid namn Simon, och honom tvingade de att bära hans kors. När de kom till ett ställe som kallas Golgota, vilket betyder Skallen, gav de honom vin att dricka, blandat med galla. Han smakade på det men ville inte dricka. När de hade korsfäst honom delade de upp hans kläder genom att kasta lott om dem, och sedan slog de sig ner där och vaktade honom. Ovanför hans huvud hade de satt upp anklagelsen mot honom som löd: Detta är Jesus, judarnas konung.

Samtidigt med honom korsfästes två rövare, den ene till höger och den andre till vänster om honom. De som gick förbi smädade honom och skakade på huvudet och sade:

II »Du som river ner templet och bygger upp det igen på tre dagar – hjälp dig själv nu, om du är Guds son, och stig ner från korset.«

I Översteprästerna, de skriftlärda och de äldste gjorde också narr av honom och sade:

II »Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa. Han är Israels kung, nu får han stiga ner från korset, så skall vi tro på honom. *Han har satt sin lit till Gud. Nu får Gud rädda honom, om han bryr sig om honom.* Han har ju sagt att han är Guds son.«

I På samma sätt blev han skymfad av rövarena som var korsfästa tillsammans med honom.

Vid sjätte timmen föll ett mörker över hela jorden, och det varade till nionde timmen. Vid nionde timmen ropade Jesus med hög röst:

+ »Eli, Eli, lema sabachtani?«

I (vilket betyder: Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?). Några som stod där hörde det och sade:

II »Han ropar på Elia.«

I En av dem sprang genast bort och tog en svamp, fyllde den med surt vin och satte den på en käpp för att ge honom att dricka. Då sade de andra:

II »Låt oss se om Elia kommer och hjälper honom.«

I Men Jesus ropade än en gång med hög röst och gav upp andan.

(En stunds tystnad. Man böjer knä.)

Då brast förhänget i templet i två delar, uppifrån och ända ner, jorden skakade och klipporna rämnade, och gravarna öppnade sig. Många kroppar av avlidna heliga uppväcktes, och efter hans uppståndelse lämnade de sina gravar och gick in i den heliga staden och kunde ses av många. När officeren och de som bevakade Jesus tillsammans med honom såg jordbävningen och det andra som hände, greps de av stark fruktan och sade:

II »Den mannen måste ha varit Guds son.«